

[Johs. Clausen.]

Ruten hver Dag, skal have 73 Kr. 50 Øre om Ugen, det bliver for 822 Kr. aarlig. Hvor meget det bliver for de unge Mennesker, der skal have en garanteret Løn af 73 Kr. 50 Øre pr. Uge, ved jeg ikke, men jeg maa formode, at det ogsaa vil hæve Udgiften paa dette Omraade, ellers havde Fagforeningerne vel næppe stillet et saadant Krav. Ja, i første Omgang er det ganske givet, at det bliver Mælkeproducenterne, som kommer til at betale Gildet. Det vil betyde en yderligere Forværring af Landbrugets Arbejdskaar paa den nævnte Plads, det vil betyde øgede Vanskeligheder for den i Forvejen tabgivende Smørproduktion. Paa samme Tid som Regeringen, saa vidt jeg ved, tænker paa ved særlig Lov at støtte Smørproduktionen, uden hvilken man vel godt kan sige, at ikke alene Landbruget, men hele det danske Samfund var ilde stedt, om vi ikke havde denne store Eksportartikel, paa samme Tid søger Fagforeningerne at gennemtvinge en meningsløs Belastning af Distribueringen. Danske Landbrug, fra det mindste til det største, bliver her mindet om, at Fagforeningerne er den største Magtfaktor i Landet, og at denne Magt skal bruges despotisk, naar denne Lov er ophævet, og skal bruges selv paa et Omraade, hvor det kan medføre økonomisk Fare for Nationen.

Der falder efter min Mening med denne Sags endelige Afgørelse en mørk Skygge over Fremtidsudsigterne for store Omraader af vort Erhvervsliv, og ganske særlig over vort største Erhverv, Landbruget, som ikke formaar at afkaste de øgede Byrder, der her lægges paa det. Regeringen er magtesløs, de store Organisationer, som Regeringen i det væsentlige er rundet af, kræver Loven ophævet. De store, stærke Organisationer, De samvirkende Fagforbund, er, som dette Eksempel tydeligt og klart viser, ved at blive en Stat i Staten. Regeringen søger baade at blæse og have Mel i Munden; gennem særlig Lov støtter den Produktionen, og samtidig faar Fagforeningerne Lov til paa urimelig Maade at belaste Distribueringen af saadanne vigtige Varer. Men Fagforeningerne kræver Loven fjernet, Kommunerne antagelig ogsaa, som allerede nævnt. De kræver det for deres Støtte ved Valget, og naar Loven er fjernet, ved det paagældende Mejeri, hvad det har at vente sig. Naar Loven er ophævet, siger Fagforeningerne, kan vi gennemtvinge vore Krav, og vi vil det.

Nu er det saaledes, at danske Mælkeproducenter i Dag faar ca. 9,7 Øre for

en Liter Mælk ved Stalddøren, medens den samme Mælk her i København koster 30 Øre Literen og paa Flasker 34,2 Øre; den koster en lille Kende mindre i Aarhus, 2½ Øre mindre, men Spændvidden er altsaa fra 9½ op til 34 Øre for et Produkt, der er ganske særlig vigtigt af Hensyn til Folkeernæringen. Mon man ikke kan slaa fast, at Danmark ved en saadan Prisfordyrelse gennem Distribueringen af Mælk har sat en Verdensrekord? Jeg tror det. Gaar vi lige over paa den anden Side af Sundet, viser det sig, at Mælkeproducenterne der i Dag faar 14,37 Øre for Literen, og at Mælken i Byerne betales med 21,9 Øre, altsaa uden at være paa Flasker; jeg regner saa med, at det bliver 2—3 Øre mere pr. Liter, hvis den kommer paa Flasker. Der er Vilkaarene saadanne, at Producenterne kan faa det til at gaa rundt, og at et rimeligt Forbrug af Mejeriprodukter kan tænkes muligt. Det viser sig da ogsaa, at der i Sverige bruges ca. 240 Liter Sødsmælk pr. Individ aarligt, men i Mejerilandet Danmark kun 162 Liter. Hvis Udviklingen fortsættes i den Retning, som det omtalte Eksempel lader formode, vil den inden længe føre til øgede Priser for Konsumenterne og dermed antagelig til et endnu lavere Forbrug til Skade for vor Folkeernæring, skønt Danmark i Forvejen staar langt nede i Rækken.

Der er selvfølgelig mange Afgørelser af lignende Art, som venter paa Lovens Ophævelse, og naar den saa er ophævet, skal Stridsspørgsmaalene altsaa afgøres ved et Magtbud fra vor største og stærkeste Organisation — saa faar det gaa med de frie Organisationer og den personlige Frihed, som det kan. Regeringskonstellationens Grundlag er jo lagt saadan til Rette: Vi fremfører kun det, vi er enige om; og hvis de to Partier ikke er enige om selv de vigtigste Love, saa faar disse Lov til at ligge. Jeg gad vidst, om der har været saa overdreven stor Enighed om at faa Loven om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden ophævet. Mon ikke det har kostet Det radikale Parti adskillig Overvindelse? Eller ogsaa har de faaet en god Betaling for at gaa med. Jeg tør nu næsten paastaa, at selv med den bedste Betaling vil Partiet inden længe blive klar over, at det alligevel var en daarlig Forretning, det gjorde. Partiets Landbovælgere vil i nogen Maade føle sig forraadt. De troede, at de havde tilsluttet sig et Parti, som var Vogter for og Værner om den politiske Frihed — det har vi i hvert Fald hørt saa ofte —, og saa viser det sig i det afgørende Øjeblik, at